

Yaşasın Doğruluk

Yaz mevsiminin ilk aylarıydı. Okullar tatile girmişti. Üçüncü sınıfı bitirmiştım. Bir kursa yazdırayım diyordu babam. Biraz dinlen demişti. Okul yorgunluğunu üzerinden at. O gün arkadaşlarla bilye oynuyorduk. Hava bulutlanmaya başlamıştı ama bizim oyunun en heyecanlı yerinde yağmur başladı. Biz oyuna devam etmeliydik. Devam edecektik ama bir yer bulmalıydık. Arkadaşım Ata bize çikalım dedi. Atalar apartmana kış ortasında taşınmışlardı. Taşınalı dört beş ay olmuştu. Ben ve yanımda iki arkadaş da onların balkona çıktık. Yaz yağmuruydu biraz ıslandık ama çabuk kuruyacaktı üstümüz. Hem de yerler çabuk kururdu. Yağmuru seyretmeye başladık. Bilyeleri küçük torbalarla balkona koyduk. Arkadaşlar gittiler. Biz Ata ile konuşuyorduk. Yağmur dinince tekrar oyuna başlayacaktık.

Ata'nın küçük kardeşi Mutti de yanımıza gelmişti. Hiç farkına varamadık. Aniden bilye torbasını aldığı gibi dokuzuncu katın balkonundan aşağı attı. Atılan bilye torbası benimdi. Bilye torbası dokuzuncu kattan öyle hızlı düştü ki; aşağından şiddetli bir şangırtı sesi geldi. Bir baktık. Sonradan Görme amcanın arabasının camı parça parçaydı. Atanın kardeşi hemen içeri kaçtı. Gürültüye görevli ve balkonlardan komşular çıktı. Ata'nın annesi sesi duyup balkona geldi. Ne oldu diye sordu. Kim attı bilyeleri dedi.

Ata;

– Musti'nin Musti'nin bilyeleri!

Şaşıtm kaldım ne diyeceği bilemedim.

– Hayır ben atmadım! Bilyeler benim ama;

– Ben atmadım!

Sonradan Görme amca dışarı çıktı. Zaten yağmur damlasa, kuş konsa, sinek pislese elinde bir bez o yarı eski model arabasını silerdi. Sanki yanında hep temizleme bezi bulunurdu. Pekte arabayı kullanmazdı. Arabası hep yerinde dururdu. Bu yüzden ona sonradan görme diyorlardı.

Ata'nın annesi aşağıya bağırırdı;

– Bizim balkondan atılmış ama, bilyeleri Musti atmış. Sonradan Görme amca benden önce bizim kapının önünde bitmişti.

– Arabanın camını hemen taktırın taktırın; yoksa kötü olacak diye bağırıyordu.

Tam o sırada bende dokuzuncu kattan aşağı indim.

– Anneme;

– Bilyeler benim ama; Ata'nın kardeşi Mutti aşağı attı dedim.

Annem;

Beyim işten gelsin konuşursunuz diyerek Sonradan Görme amca'yı gönderdi. Akşam olmuştu.

Babam eve döndü. Karşısında iki tane polis ve sonradan görme amca'yı görünce şaşırıldı.

– Bak arabamı ne hale getirdi. Senin ufaklık diye bağırıyordu.

Babam şaşka kalmıştı. Polisler olayı babama anlatılar. Suç tamamen bana kalmıştı. Ben suçlu değildim.

Babam;

– Tamam ne gerekirse, siz yaptırın. Ben masrafını öderim dedi, lakin çok hiddetlendi. Sonradan Görme amca camın parasını peşin istiyordu.

Babam;

– Memur bey şu adama bir şeyler söyleyin, gereken neyse vereceğim şayet benim çocuğum kırmışsa dedi.

Ben oradan atıldım konuşmaya;

– Hayır hayır ben atmadım dedim.

– Babam döndü “bak çocuk ben atmadım diyor. Babam tekrar memur bey bu durum da benim çocuğum suçlu değil” dedi. Ata'nın babası da geldi.

– Beyefendi sizin çocuk korkudan “ben yapmadım” diyor. Yalan söylüyordur.

Babam;

Çocuğum korksa da yalan söylemez ben onu öyle yetiştirdim dedi.

Ata'nın babası;

– Çocuk değil mi? Beyefendi!

Ata ve kardeşini de çağırdılar.

İkisi de bir ağızdan

– Musti Musti attı, bilyeleri dediler. Vallah billâh! Vallah billâh!

Ben donmuş kalmıştım. Yalan yere birde yemin ediyorlardı. Babam bize yemin ettirmezdi.

“Doğru söz yemin istemez derdi”. Babamın yüzünden ter boşandı. Ben ağlamaya başladım.

Babam;

Sonradan Görme amcaya “özür dilerim ne gerekirse yaptır. Yapılan hasarın masraflarını ben öderim” dedi.

Ben eve gittim.

– Onlar hem yalancı hem iftiracı dedim. Babam bana kızdı. Sus! Çocuklar yemin ediyorlar. Sen niye yalan söylüyorsun deyip benim biraz kulağımdan çekti. Bir daha dışarı çıkmak yok sana dedi.

Babamı dinlemek zorunda kaldım. Yoksa cezam artacaktı. Sabah olmuştu. Apartmanın çocukları aşağı inmişlerdi. Ben dışarı çıkamıyordum, cezalıydım. Haftanın salı günüydü, dışarı çıkmayacaktım. Ama; cuma günü muhakkak çıkacaktım. Çünkü; cuma namazına gidecektim.

Balkondan; iftiracılar diye bağırdım!

Onlarda, diğer çocukları hemen kendi tarafına çektiler hep beraber; koro şeklinde söylemeye başladılar.

İftiracı Musti/ Yalancı da kendisi çok zoruma gitmişti. İftira üstüne iftira atıyorlardı. Birde arkadaşlık. Onlarla bağrışmamı annem duydu. Birde babandan balkon cezası alacaksın dedi. Demeye kalmadı. Annesi bizim kapıda bitti. Çar çabuk annesine benim iftiracı yalancı dediklerimi annelerine götürmüşler. Sanki kendileri bir şey söylememişler gibi.

Anneleri;

– Çocuklarımı, çocuğun rahatsız ediyor balkonda diye anneme şikayet üstüne şikayet yine ben suçlandım. Bir balkon cezasında annem verdi. Hem dış dünyam hem de iç dünyam sıkılmaya başladı. Ben yalancı değildim. Lakin babam eskisi gibi “benim temiz kalpli çocuğum, bağrında kötülük barındırmayan çocuğum” diye sevmiyordu. Herkes çocuklarına beni örnek gösteriyordu.

– Ne kadar akıllı temiz kalpli çocuk derlerdi. En çok içerlediğimde buydu. Sanki yalanı söyleyen ben, birde iftira atan kötü çocuk olmuştum, babamın gözünde. Bunlar yetmiyormuş gibi birde cezaları çabasıydı.

Babam eve geldi. Eskisi gibi yanına gitmiyordum. Yemekte, sofraya da oturmadım. Hatta; o gün yemek dahi düzgün yememiştim. Küçük kardeşimle biraz oynadım ama içimde sürekli bir sıkıntı vardı.. Anne ve babamın herkesin gözünde kötü çocuktum. Bir tek gerçeği Allah bilirdi. Herkese küstüm. Dünyaya küstüm. Sabah erken kalkmaz oldum. Sabah kahvaltısına kalkmadım. Kalkıp biraz bir şeyler yiyordum. Odamın penceresinden dışarı bakıyordum. Herkes dışarıda geziniyor. Çocuklar oynuyor. Ben ise odamda duruyordum. Kitap okuyordum. Kitap okumayı önceden çok sevdiğim halde hiç sarmıyordu. Hep aklımda iftiraya uğradığım. Anne ve babamın sevgisini, onların güvenini kaybetmem, hatta içimde onlara dahi bana inanmadıkları için kin duymaya başlamıştım. O, mutlu yaşama sevinci olan, herkesi seven, herkese yardım yapmayı isteyen, herkesi gözünde temiz kalpli çocuk olan Musti şimdi sanki herkese düşman olmuştu. Üç dört günde kendimi halsiz ve güçsüz hissediyordum. Ayaklarımda çekilmeler ve sızılar vardı. Kollarım tutmaz oldu. Parmak uçları cansızlaştı. Artık yatakta yatmak istiyordum. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

Gün cuma olmuştu.

Annem;

Rengin sararıp soldu, Mustafa'm dedi. Bu akşam babanla konuşacağım, cezayı kaldırsın. Ne olduysa oldu. Biz senin doğru söylediğine inanıyoruz. Diyerek bana sarıldı. Kalk kahvaltını yap. Abdestini al, Cuma namazını kıl, eve dön, kimseye de sataşma. Beraber çarşıya çıkalım dedi. Alış veriş yaparız, yüzün gözün açılır dedi. Hem baban “cuma namazına gitsin Mustafa” dedi, evden çıkarken.

Benim biraz içim açılır gibi oldu. Biraz sıkıntılıda olsa rahatlamıştım. Apartmanın çocukları namaz kılsa da kılmassa da cuma günü camiye gelirlerdi. Bizden küçükler. Bahçesinde oynardı. Bizde cuma namazını kılardık.

Kimse ile konuşmadan camiye girdim. İmam amca hutbeye başladı. Konusu yalan ve iftira idi. Yalan ve iftiranın büyük günahlardan olduğunu ayetlerle, hadislerle açıkladı. Yalnız şurasını anladım “iftiraya uğrayan kişi affetmese, iftira atan cennete giremez” diye birkaç defa üzerinde dura dura söyledi.

Camiden çıktım, apartmanın çocukları Ata ve Mutti'yi de camiye getirmişlerdi. Onları cami kapısında gördüm. İkiniz de cennete giremeyeceksiniz dedim. Eve doğru yürüdüm.

Annemle biz çarşıya çıktık. Akşam eve döndük, babamda bana “Sana inanıyorum oğlum” dedi, seni yüzme kursuna yazdıracağım, orayı gidip gelirsin dedi. Babamın boynuna bir hafta oldu, ilk defa sarılıyordum. Biraz daha rahatlamıştım. Sabah oldu ailece kahvaltı yapıyorduk. Gün cumartesiydi. Kuşluk vakti olmuştu. Bizim kapının zili acı acı çaldı.

Annem;

Hayırdır inşallah deyip.

Kapıyı açtı.

Karşımda ne göreyim! Ata, Musti ve annesi;

– Çocuklar dün akşamdan beri ağlıyorlar; “biz iftira attık. Cennete giremeyeceğiz, cennete giremeyeceğiz diye yakınıp ağlıyorlar.” Gerçek ortaya çıkmıştı. Benden mutlu insan yoktu. Yaşasın yaşasın! Doğruluk galip, geldi diye haykırdım.

Masalın yazarı; Muallim AYHAN BİNGÖL

<https://www.masal.org/kategori/cocuk-masallari>